

ere udgaaede af Lovforslaget ved 2den Behandling, og vi saaledes ere komne bort fra den Bet, som var betegnet ved Justitsministerens oprindelige Forslag, har jeg og de ærede Medlemmer, som have understøttet de to Forslag, for hvilke jeg nu skal føre Ordet, bestemt os til at vende tilbage til Justitsministerens oprindelige Løfte, som han fremsatte under Forhandlingerne i Folkethinget ifjor. Der raadede den ærede Justitsminister — dog kun foreløbig med Forbehold af at gaa videre — til at trække Grændsen saaledes, at den skulde være straffri, som ikke har gjort Kvakksalveri til Erhverv, og det Forslag, vi have tilladt os at stille, gaar ud paa at gennemføre den Løfte som Hovedparagraf i Lovforslaget. Der foreligger to Ændringsforslag, som ere stillede til dels af de samme Medlemmer. Det ene gaar ud paa at gennemføre denne Løfte, idet man holder sig saa nær til Lovforslagets, nu foreliggende Redaktion som muligt, saa at Ordene: „eller udøver en stadig Virksomhed i saadan Retning“ udgaa, hvorimod det andet fastholder samme Løfte, men efter vort Stjøn giver en bedre Redaktion, idet man blandt Andet derved indgaar den dobbelte Betegnelse, som nu findes i Lovforslagets § 1, nemlig dels at tage Syge i Kur, dels at give Raad imod Sygdom. Det vil ikke være muligt at opstille nogen klar Forskjel mellem disse Betegnelser, og det er derfor helbigt at holde sig til Lovforslagets og den nugældende Forordnings Udtryk: „Lage Syge i Kur“, hvad man opnaar ved at vedtage det nu omhandlede Ændringsforslag. Jeg haaber saaledes, at den ærede Justitsminister ikke vil modsætte sig vort Ændringsforslag, idet jeg antager, at Grunden, hvorfor Ministeren modsatte sig, og man ikke vedtog et lignende Forslag ved 2den Behandling, var den, at man havde indblandet et juridisk Spørgsmaal i Ændringsforslaget, som den ærede Justitsminister troede maatte afgjøres paa en anden Maade, end Forslagsstillerne havde antaget. Det var Spørgsmaalet om, hvorvidt det efter den nu bestaaende Lovgivning var tilladt at give Syge Raad. Den Redaktion, som forelaa, forudsatte som givet, at det var tilladt, den ærede Justitsminister var af en anden Mening, og jeg tror, at det er utvivlsomt, at han havde Ret. Det kan ikke betvivles, at det maa anses for fastslaaet ved Højesteretsdom, at ogsaa det at give Syge Raad er straffbart. Ved Sagens 2den Behandling tillod jeg mig at udtale, at det Mindste, man paa nogen Maade kunde indrømme, naar man skulde gaa over fra den nu bestaaende til en ny Ordning, var det, at en Husmoder eller den i et Hus, som i det Hele sørger for de Syge, kunde fortsætte en saadan Virksomhed uden at straffes for det, men det vilde ikke opnaas, dersom Lovforslaget vedtoges uforandret; det vil heller ikke med Sikkerhed, og jeg tror ikke uden Indskrænkning, kunne opnaas, naar Udvalgets Forslag vedtages; thi Ordet „leilig-

hedsvis“ udelukker aabenbart en saadan stadig Virksomhed, som jeg nu har betegnet, og som jeg tillod mig ved 2den Behandling at henvise til. Det Ændringsforslag, jeg sidst omtalte, anbefaler jeg principalt, men hvis man foretrækker at holde sig til Lovforslagets Text, vil jeg være tilfreds med det andet Ændringsforslags Vedtagelse, men jeg kan ikke være tilfreds med noget af de andre. Jeg tillader mig derfor at anbefale vort Ændringsforslag til Vedtagelse.

Udsig: Jeg tilstaa, at i mine Dine vil det neppe gjøre nogen stor praktisk Forskjel, hvad enten man vedtager den af Udvalget foreslaede Udfattelse til § 1 eller den, der sidst er bleven anbefalet. Ligesom jeg imidlertid ved denne Sags 2den Behandling stemte for det Ændringsforslag, i Stedet for hvilket dette sidste er traadt, iagtet det led af visse Feil, der bleve paapegede af den høitærede Justitsminister, idet jeg nemlig antog, at disse Feil senere kunde blive rettede, saaledes maa jeg ogsaa nu stemme for det af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Fischer) nu anbefalede Ændringsforslag. Dette stemmer nemlig ganske og aldeles med det Forslag, som jeg i sin Tid som Medlem af det daværende Landstingsudvalg, nemlig i Aaret 1867, stillede om en Forandring i Kvakksalverlovgivningen, hvilket gif ud paa, at Straf for Kvakksalveri herefter ikke skulde anvendes paa Andre end paa dem, der uberettiget drive Lægevirksomhed som Næringsvei. Det Standpunkt, som jeg dengang stod paa, tilstaa jeg, at jeg fremdeles er vedbleven at staa paa. Jeg tror, at det er den naturlige Forskjel, der maa gjøres mellem de Lægeraad, som ikke skulle være Straf undergivne, og den Lægevirksomhed, som bør være Straf undergivet. Jeg har nemlig aldrig kunnet Andet end erkjende, at der var Meget deri, naar man sagde, at det var en utilbørlig Indskrænkning i den almindelige Frihed, naar man vil forbyde Folk at give Raad til dem, der spurgte dem om Raad, og at det endydermere maatte siges at være ubilligt for ikke at sige grusomt, naar man endog saa vil anvende Straf paa den, der blot gav saadanne Raad. Det er Noget, som jeg aldrig har kunnet Andet end anerkjende. Denne Indvending finder jeg ikke bliver aldeles bortfjernet, fordi man siger, at det ikke skal være Meningen, at den skal straffes, der kun leilighedsvis giver Raad. I en vis Forstand kan man jo sige, at overhovedet al Lægevirksomhed, al Givne Raad i Sygdomstilfælde kun gives leilighedsvis; man tager jo ikke selv Initiativet i saa Henseende, men det udtræves, at der er Noget, der henvender sig om Raad til En. Uden en saadan Leilighed og uden en saadan Anledning kan man ikke komme til at give Raadet; men naar man alligevel vil gjøre en Distinktion mellem den Lægevirksomhed, der foregaar leilighedsvis, og den, der ikke foregaar saaledes, ser jeg ikke, at Betydningen kan